

Понеділок, 29 серпня 2016 року

Була третя по півночі; трупний сморід заповнив машину. Спека стояла вже кілька днів поспіль.

Він їхав з увімкненим на повну кондиціонером, але запах все одно просочувався з багажника авто. Вона розкладалася швидко.

Поклав її туди дві години тому. Мухи таки знайшли труп, тож і йому доводилося відмахуватися від них у темряві. Його розважали ці змахи рукою і ляскання. Якби вона була жива, можливо, теж посміялася б.

Йому подобалися й ці ризиковані поїздки вночі безлюдним шосе околицями Лондона. Два квартали проїхав із вимкнутими фарами, а тепер звернув на занедбану вулицю спального району й зупинив двигун. Автівка безшумно покотилася повз будинки з темними вікнами до самого підніжжя пагорба, де виднілася будівля маленької друкарні; в ній було порожньо. Від дороги її відділяло паркування. Високі дерева вздовж тротуару ховали його в своїй тіні, та небо заливало брудно-помаранчеве сяйво від міського освітлення.

Він звернув на паркування, машина підстрибувала, наскакуючи на коріння дерев, випнуте з-під асфальту.

Біля смітника неподалік входу в друкарню він рвучко розвернув машину ліворуч менш ніж за фут від крайнього бака.

Якусь мить сидів мовчки. Будинки навпроти були замасковані деревами, а там, де таунхаус межував із парковкою, височів цегляний мур. Він дістав із бардачка латексні рукавички і натягнув їх. Вийшов з автівки, й спека накопила на нього з тріщин у асфальті. Рукавички змокли всередині за кілька секунд. Коли відкрив багажник, звідти з дзижчанням вилетіла трупна муха

та всілася йому на обличчя. Замахав руками, відігнав її та спілюнув.

Відсунув накривку смітника; запах ударив у ніс і ще більше проклятущих мух, які відкладали яйця в теплу гнилизну вилетіли звідти. Він відбивався, плювався та зойкав, поки, зрештою, спромігся повернутися до багажника.

Вона була така красива навіть насамкінець, із масним волоссям і в брудному одязі; усього кілька годин тому ще плакала й благала. Тепер вона була зламана. Це тіло більше не було потрібне ні їй, ні йому.

Одним плавним рухом він підняв її, вийняв з багажника й поклав на чорні мішки, потім опустив накривку смітника. Озирнувся; він був сам, тепер не стало і її. Повернувся в машину й почав довгий шлях додому.

Пізніше, того ранку, сусідка з будинку навпроти підійшла до будівлі друкарні з переповненим чорним мішком. Сміття у вихідні не вивозили, а вдома в неї були ще й чоловікові батьки, які мали допомогти з малим. Жінка відсунула накривку крайнього бака, щоб укинути пакет, і маса мух, здавалося, вибухнула перед нею. Вона позадкувала, відштовхуючи живу хмару. А потім побачила, що поверх чорних мішків лежить тіло молодої дівчини. Скидалося на те, що її жорстоко побили: одне око повністю закрито набряком, на голові рани, тіло вкрите мухами, розмореними ранковою спекою.

Потім жінку вразив сморід. Вона впустила чорний мішок і виблювала на гарячий асфальт.

РОЗДІЛ 1

Понеділок, 9 січня 2017 року

Детективка старша інспекторка Еріка Фостер дивилася на детектива Джеймса Пітерсона. Той змахував рушником мокрі сніжинки зі своїх коротких дредів. Він був високий і стрункий — добре дозована суміш зарозумілості й чарівності. Сніг нуртував за щільно заштореними вікнами, бурмотіння телевізора створювало затишне тло, й маленька кухня-вітальня купалася в м'якому теплому сяйві двох нових ламп. Після довгого робочого дня Еріка планувала прийняти гарячу ванну та рано лягти спати, аж тут зателефонував Пітерсон із закускою фіш-енд-чіпс* за рогом і запитав, чи вона голодна. Відмовку придумати не встигла, тому сказала «так». Вони раніше успішно працювали разом над розкриттям кількох убивств, на той час Еріка була начальницею Пітерсона, але тепер вони опинилися в різних підрозділах: Пітерсон — у відділі розслідування вбивств, Еріка — в проектному відділі, й цю посаду вона швидко зненавиділа.

Пітерсон підійшов до радіатора й акуратно поклав на нього рушник, а потім усміхнувся їй.

— Ну й хуртовина, — він дмухав у складені долоні.

— Ти добре провів Різдво? — запитала Еріка.

— Усе було чудово. Тільки мої мама й тато. Двоюрідний брат заручився, — сказав Джеймс, знімаючи шкіряну куртку.

— Мої вітання, — Еріка не могла пригадати, чи колись чула про двоюрідного брата.

* Традиційний заклад швидкого харчування в Англії, де подають класичну картоплю фрі зі смаженою рибою. — Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.

— А ти? Була в Словаччині?

— Так, із сестрою та її родиною. Довелося ділити ліжку з племінницею... Пиво будеш?

— Залюбки.

Джеймс поклав куртку на спинку дивана й сів. Еріка відчинила дверцята холодильника, зазирнула всередину. Упаковка на шість пляшок стирчала з ящика для овочів, а єдиною їжею була каструля з кількадечним супом на верхній полиці. Еріка перевірила своє відображення у вигнутому боці каструлі з неіржавкої сталі, але опукла металева стінка спотворила обличчя: воно здавалося надто видовженим, із широчезним чолом, точно як у дзеркалі кімнати сміху. Треба було ввічливо збрехати, що вона вже поїла.

Місяців зо два тому, випивши у пабі з колегами, Еріка та Пітерсон опинилися разом у ліжку.

Ніхто з них не думав, що це *лише* секс на одну ніч, утім, вони залишалися професіоналами. Провели разом ще кілька ночей перед Різдрвом, і обидва рази Еріка залишала його квартиру до сніданку. Але тепер він був у її помешканні, вони були тверезі, а фотографія її покійного чоловіка Марка в позолоченій рамі стояла на книжковій полиці біля вікна.

Еріка спробувала прогнати з думок тривогу й почуття провини, підхопила дві пляшки пива й зачинила дверцята холодильника. Червоно-білий смугастий пластиковий пакунок із рибою та картоплею лежав на столі, й від запаху в неї аж слинка текла.

— Їстимеш з паперового пакета? — запитала вона, відкриваючи пиво.

— А ніяк по-іншому це й не їдять, — відповів Пітерсон. Він поклав руку на спинку дивана й закинув ногу на ногу. Почувався комфортно й мав упевнений вигляд.

Еріка знала, що це зіпсує атмосферу, але їм потрібно було поговорити; вона мусила окреслити кордони. Дістала дві тарілки й перенесла їх разом із пакунком та

пивом на журнальний столик. Вони мовчки розгорнули свої пакети з картоплею фрі, від риби в хрусткому паніруванні й від тієї м'якої, золотавої картоплі підіймалася пара. На якийсь час обоє були зайняті їжею.

— Слухай, Пітерсоне, Джеймсе... — почала Еріка.

Раптом задзвонив його телефон. Він витяг його з кишені.

— Вибач, мушу відповісти.

Еріка кивнула й жестом показала, що все гаразд.

Він слухав і морщив чоло.

— Справді? Гаразд, без проблем, яка адреса? — схопив зі столу ручку й почав щось шкрябати на кутику свого пакета з картоплею. — Я поряд. Уже виходжу й буду там, поки ви приїдете... Їдьте обережно! Така погода... — Джеймс закінчив розмову, запхав до рота ще трохи картоплі й підвівся.

— Що сталося? — запитала Еріка.

— Студенти знайшли у смітнику понівечене тіло молодої дівчини.

— Де?

— Таттерсолл-роуд, біля Нью-Кросс... Ця картопля до біса смачна, — Джеймс запхав до рота ще трохи. Потім зняв свою куртку зі спинки дивана й перевіряв, чи на місці посвідчення, гаманець і ключі від автівки.

Еріка знову гостро пошкодувала, що більше не працює у відділі розслідувань вбивств.

— Вибачай, Еріко. Доведеться зробити це іншим разом. В мене мав бути вільний вечір. Що ти хотіла сказати?

— Добре. Та нічого не хотіла. А хто телефонував?

— Детективка старша інспекторка Гадсон. Вона застрягла в снігу. Не зовсім застрягла, але їде з центру Лондона, а дороги погані.

— Нью-Кросс тут близько, я піду з тобою, — Еріка відставила тарілку й схопила з кухонної стійки гаманець і посвідчення.

Джеймс вийшов за нею в коридор, натягуючи куртку. Еріка оглянула своє відображення у крихітному дзеркалі передпокою, витерла жир від картоплі з кутика губ та провела рукою по короткому світлому волоссю. Макіяжу не було, та попри високі вилиці власне обличчя здалося їй круглішим після тижня споживання різдвяних смаколиків. Їхні з Джеймсом очі зустрілися у дзеркалі, й Еріка помітила, що він спохмурнів.

— Це проблема?

— Ні. Але ми поїдемо в моїй машині, — сказав він.

— Ні. Я візьму свою.

— Збираєшся тиснути на мене своїм званням?

— Ти про що? Ти бери свою машину, я візьму свою.

Поїдемо одне за одним.

— Еріко. Я прийшов сюди поїсти риби з картоплею...

— Тільки поїсти риби з картоплею?

— Що це означає?

— Нічого. Тобі зателефонували, це робота, і мені як офіцеру, старшому за званням, абсолютно резонно відвідати місце події. Тим більше, що детективка старша інспекторка Гадсон затримується... — вона заговорила тихіше; зрозуміла, що тисне на Джеймса.

— Оце твоє «офіцер, старший за званням»... Ти ж не даси мені про це забути, правда?

— Сподіваюся, що ти не забудеш, — відрубала Еріка, натягуючи пальто. Вимкнула світло, й вони вийшли з квартири в ніяковій мовчанці.

Світло фар вихоплювало з темряви жмені рясного снігопаду, коли Еріка залишила низку автівок, що рухалися вздовж вокзалу Нью-Кросс, та повернула на Таттерсол-роуд. За мить машина Пітерсона з'явилася позаду. На розі, де перетиналися дві дороги, був розташований салон кухонних меблів, а перед ним — великий паркувальний майданчик. На білому тротуарі відбивалося миготіння блакитних вогнів трьох патрульних машин, що стояли попереду. Безперервна лінія таунхаусів тягнулася аж на пагорб, Еріка зауважила сусідів, які юрмилися у світлі прочинених дверей та спостерігали за розмотуванням поліційної стрічки по периметру паркування біля кухонного салону, що боком тулився до крайнього житлового будинку. Еріка була рада бачити детективку інспекторку Мосс, яка стояла на тротуарі перед поліційним кордоном і розмовляла з офіцером в уніформі. Вона була надійною колегою, з нею, як і з Пітерсоном, Еріка працювала над розслідуванням кількох убивств.

Вони з Пітерсоном знайшли місця для паркування на протилежному боці та перетнули вулицю.

— Рада вас бачити, босе, — сказала Мосс, піднімаючи лацкани пальто, щоб захиститися від хурделиці. Це була маленька жінка міцної статури з коротким рудим волоссям і безліччю веснянок на обличчі.

— Ви тут офіційно?

Еріка відповіла «Так», а Пітерсон сказав «Ні».

— Можете дати нам хвилинку? — звернулася Мосс до офіцера в однострої.

Він кивнув і рушив до однієї з патрульних машин.

— Я була з Пітерсоном, коли він отримав виклик, — пояснила Еріка.